

עֲלוּ לָיִם

עלוו קבוט סעד

פרשת נשא

"דבר אל אהרן ואל בניו לאמר
כה תברכו את בני ישראל אמור להם (כ"ג):

ברכת כהנים - "הברכה המשולשת":

בְּרֹכֶה ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ (כ"ד).
יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחַנְדֶּךָ (כ"ה).
יִשְׂאֵה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם (כ"ו).

וְשָׂמוּ אֶת שְׁמֵי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי אֲבָרְכֶם (כ"ז)
(במדבר ו')

בול בסדרת
"ברכת כהנים"
2005

"פיצד ברפת כהנים במקדש? - הפהנים עליו לדוכן אחר
שישלימו עבודת תמיד של שחר, ומגביהו ידיהם למעלה
על גבי ראשיהו וצבעותיהו פשוטות... ואחד מקריא אותן,
מלה מלה... עד שישלימו שלשת הפסוקים..."
(רמב"ם, "אהבה", י"ד ט')

שיעור פרשת השבוע : לאחר התפילה (מאוחד עם השיעור לנשים המתכונן)

ימי החול		שבת פרשת נשא	
04:40←04:43	זמן תפילין /טלית	19:14	הדלקת נרות
06:00	שחרית א'	19:25	14:00 מנחה
06:45	שחרית ב' (בביה"כ)	06:45	שחרית א'
		08:30	שחרית ב'
09:09←09:09	סוף זמן ק"ש	17:40	13:30 מנחה
13:15	מנחה א' (בחז"א)		
19:25	מנחה וערבית	17:15	לימוד הורים וילדים
19:38←19:35	שקיעה	18:00	שיעור- הרב ארי
20:10	ערבית	20:12	צאת השבת

שבת
שלום

על פרשת "נשא" - מספרים, פוליצר ויתרון של הנזיר כנהג..

קצת מספרים: "נשא" היא הפרשה הארוכה בתורה המונה 176 פסוקים ובה פרק ז' (קורבנות הנשיאים) שהוא הפרק הארוך בתורה המונה 89 פסוקים. פרק קי"ט בספר תהילים הוא הפרק הארוך בתנ"ך המונה 176 פסוקים. מסכת "בבא בתרא" היא המסכת הארוכה ביותר בש"ס ומונה 176 דפים בהדפסה על פי מהדורת 'וילנא' המשמשת מקור לכל הדפסות התלמוד הבבלי בימינו.

פרשת ה"סוטה" אותה נקרא השבת, נחשבת לאחת הקשות לעיכול בתורה. בנוסף לאי הנוחות הנובעת מעצם העלילה בכתובים, אנו עדים ליחס מפלה לנשים בעניין ניאוף, שכן מול פרשת 'האשה הסוטה' איננו מוצאים באופן סימטרי את פרשת 'הגבר הסוטה'.. אבל, אפשר לראות זאת אחרת.. אומנם בדיני אישות אין סימטריה בין גברים לנשים אבל דווקא בעניין סוטה לגבר אין הנחות והבסיס לטענותיו חייב להיות כשהוא עצמו נקי מכל רבב ולא בגד באשתו, וכך שנינו בברייתא המופיעה במסכת סוטה (כ"ח ע"א): תניא: "וְנָקָה הָאִישׁ מֵעוֹן, וְהָאִשָּׁה הֵחֹא הַתְּשָׂא אֶת עֹנֶהָ" (ל"א) - בזמן שהאיש מנוקה מעוון - המים בודקין את אשתו; אין האיש מנוקה מעוון - אין המים בודקין את אשתו."

בעל שחשד באשתו היה רשאי לקחת אותה למשכן/מקדש לבדיקת כשרותה ע"י שתיית 'מים מיוחדים' שהיו למעשה מים רגילים שהוצאו מהכיור (אונקלוס ה'-י"ז), עם קצת חול או עפר שנלקח מקרקע המשכן - במדבר סיני או בארץ - בשילה. בבית המקדש שהיה מרוצף אבנים, היו מרימים מרצפת אבן מיוחדת באמצעות טבעת תפיסה, שהייתה קבועה בה, כדי לקחת את העפר תחתיה (סוטה ט"ו). לאחר מכן, הכהן כותב את הפסוקים הרלוונטים מפרשתו על מגילת קלף וטובל אותה במים עד שהדיו מתמוסס. חז"ל אמרו שזה המקרה היחיד בו מותר למחוק את שם ה' על מנת להשכין שלום בין בני זוג (חולין קמ"א). בהמשך, כחלק מהפעולה לחקר האמת, הכהן פרע את שיער ראש האישה (ה'-י"ח) - ומכאן למדו חכמים שעל נשים נשואות לכסות את ראשן (כתובות ע"ב). מסכת "סוטה" מוקדשת כולה לנושא זה 'בסדר נשים', אולם רבי יוחנן בן זכאי, הורה להפסיק טכס זה כי הניאוף פשה בעם (סוטה מ"ז). "המים המרים המאררים" שימשו למעשה כ"פוליגרף" לבני ישראל בעולם העתיק. ה"פוליגרף" שהיה הנהוג בתרבויות אחרות בזמן העתיק, היה אכזרי הרבה יותר והוגן הרבה פחות. החשודים שינבדקו על ידי ברזל מלובן, יכלו להינצל ממנו רק אם הציל אותם 'נסי' שפקד אותם מחמת זכאותם.

בהמשך לסוטה מופיעה פרשת "נזיר" האסור בשתיית יין. שנים רבות, בנוסף לעיסוקי כקצין בטיחות בתעבורה, הייתי גם מרצה בקורסים של משרד התחבורה "בנהיגה מונעת" (לאילו שצברו נקודות, ולא לזכות..). הייתי נותן לתלמידיי כדוגמא את הנזיר (וי-ד') שהיה יכול לעלות ללא חשש על הכביש ולשמש כינהג תורן, כי מי שלא שותה לא משתטה. היין הוא שליח רע, אתה שולח אותו לבטן ואילו הוא עושה פרסה ועולה ישר לראש..

אנחם קימלמן-קיבוץ ראש הנקרה

"הרב הנזיר"-דוד כהן זצ"ל (1887-1972)

מתלמידיו הבולטים של הרב אברהם יצחק הכהן קוק זצ"ל

פרשת נשא – ח'רות א' ב'

פרשת נשא ממשיכה עם מניין הלוויים מבני גרשון, קהת ומררי שראויים לעבודה במקדש. בהמשך, מדגישה התורה את החובה לשמור על טהרת המחנה, ולכן אנשים טמאים צריכים לשהות מחוץ למחנה עד שייטהרו. התורה מאריכה בדיני אישה סוטה ובהלכות הייחודיות של הנזיר או הנזירה.

במרכז הפרשה מופיעים פסוקי ברכת כהנים (שאנחנו אומרים בכל בוקר לאחר ברכת התורה). בכל יום בימי חנוכת המשכן והמזבח, החל מראש חודש ניסן עד י"ב בניסן, הביאו נשיאי שבטי ישראל קרבנות מיוחדים. את פסוקי קרבנות הנשיאים אנחנו קוראים גם בימי חג החנוכה (מי יודע למה?):

הרב ארי

א – מבני אהרון שאחראי על משמרת בני גרשון	ל – אינו יבש (בפרשה זה כינוי ליטריז)
ב – מעורבב (רמז: שם גרה התרנגולת...)	מ – משפחה משבט לוי שתפקידה לשאת את קרשי המשכן
ג – אביו של נשיא שבט בנימין	נ – אסור לו לשתות יין
ד – שבטו של אחיעזר בן עמישדי	ס – מערבבים אותה בשמן לקרבן מנחה
ה – השלימו: "זאת חֲנֻכַּת _____ בַּיּוֹם _____ אֲתוּ מֵאֵת נְשֵׂי־יִשְׂרָאֵל"	ע – כינוי לגדיים בקרבנות הנשיאים (רמז: הם מופיעים גם בחלום הכבשים בראשית לא, י)
ו – השלימו: "יָאֵר ה' פְּנֵי אֱלֹהֶיךָ _____" (מה פירוש המילה?)	פ – נשיא שבט אשר
ז – קליפת הענבים	צ – כינוי לעגלות שתורמו הנשיאים למשכן (למה הן נקראות כך?)
ח – עד איזה גיל הלוויים עובדים במקדש? (מענין מה הם עושים משם והלאה)	ק – כל נשיא מילא בה כף זהב אחת
ט – אחד מאיסורי הנזיר	ר – בכור יעקב
י – בעל חיים שהנזיר שנטהר מטומאתו מביא כקרבן	ש – שאלת אתגר : משותף למנחת העומר ולמנחת סוטה (הוכיחו תשובתכם)
כ – עליו נושאים בני קהת את כלי הקודש	ת – סכין חדה

לצ'פי רויך ושעיה לב

אתכם באבלכם על פטירת אחותכם

לאה בן שלמה ז"ל

קיבוץ סעד

מה חשוב באמת בתפילה? (תשובה למאמרו של יניב עקיבא מהשבת שעברה)

אפתח בסיפור: היו היה (לפני שנים רבות) קיבוץ קטן ופורה (שלא נציין את שמו ומיקומו מטעמי סודיות ובטחון) שחי לו בשלווה וקיים את מנהגיו עוד מבית אבא (ולא נציין מאיזו תפוצה). חברי הקיבוץ דאגו תמיד לכבד את דעתו של האחר ולהיות סובלניים כלפיו (זו התרבות שספגו בבית אבא).

ברבות הימים, המצב הדמוגרפי לא הזהיר, הבנים עזבו ולא חזרו והקיבוץ נאלץ לפתוח את שעריו לחברים מבחוץ. הוא החל לקלוט אליו משפחות שונות ומגוונות וביניהן, בין היתר הגיעו משפחות מתפוצות 'קצת שונות' מאלו של חבריו המייסדים.

המשפחות החדשות שנקלטו הביטו כה וכה, התאקלמו להן בנחת והשתלבו בקיבוץ ממש כמתוכנן. למעט בעיה קטנה אחת.. מנהגי התפילה אליו הם היו רגילים 'מבית אבא' היו שונים מאלו של המייסדים, פשוט כי אבא הגיעה מתפוצה 'קצת אחרת'. כל שביקשו היה לשמר את מסורתם מבלי לפגוע חלילה במסורתם של החברים המייסדים.

אבל מיד קמה מהומה רבתי במקום הסובלני והשקט, שמומחים מבחוץ ראו בה לא יותר מ"סערה בכוס תה". "לא יקום ולא יהיה, אנחנו הרוב!" – זעקו המייסדים. "מדוע לשנות את הקיים ולפצל את הקהילה?" הם טענו (כי היה להם מאד נוח). ואף הוסיפו מדרשים והלכות לחזק את טענותיהם (למרות שהיו מקורות אחרים וראויים לחיזוק הצד שכנגד).

ועכשיו לעניינינו.

לא אלאה את הציבור ואענה לטיעוניו של יניב עקיבא באורים, תומים, מדרשים ושו"תים לרוב, בכדי לסתור אותם. אין בכך צורך וזו לא הדרך להוכיח צדקתי.

כולנו מחפשים את הדרך לבורא וכל אחד רשאי למצוא את הדרך המתאימה לו - שלא במסגרת "הזרם השיתופי", פשוט כי אנחנו כבר לא שם.

כמי שפרץ את הדרך והיה שותף להקמת מניין הסליחות בנוסח "עדות המזרח" בקיבוצנו, אני טוען שריבוי המניינים יוצר עניין, מביא ברכה ונותן את החופש לכל אחד מאתנו לפנות אל הבורא בדרך הנכונה לו במסגרת ההלכתית. לאחר שמצאנו את המניין המתאים לנו והמתנהל לרוחנו - איננו זקוקים למתווכים מיותרים, אלא רק להכרה וסיוע להם אנו זכאים במסגרת הקיימת.

מניין ספרדי/ תימני/ פורטוגלי ועוד.. רק יגביר ויגוון את עבודת השם בקיבוצנו ובתנאי שיהיה ראוי מכל הבחינות ההלכתיות, וכאן אעבור לנושא כאוב..

דווקא במניין המרכזי והמסורתי בו אנו דבקים, חלה התמעטות הדורות ולא אכנס לעומקם של דברים אלא לפן החשוב שבהם – הדיוק. הדיוק בקריאה, בניקוד, בטעמים ובעברית עצמה הולך ופוחת ודווקא המניינים המביאים את המסורת "האחרת" מצטיינים בו הרבה יותר.

שנזכה למניינים רבים שיעשירו את קהילתנו ויוסיפו כח ועצמה בעבודת השם.

ד"ר יואל סיסטה

ישנן מנהל הקהילה והאגודה / שרא וילק

לצערנו, עקב האירועים הביטחוניים בימים האחרונים, הפעילות השגרתית נעצרה כמעט לחלוטין ונכנסנו יחד עם כל המערכות לימצב חרום' המנוהל על ידי צח"י.

כאן המקום, לחזק ולהודות לכל חברי מטה צח"י, לנחום העומד בראשה ולסאסי הרבש"צ, על כל העשייה הברוכה במהלך האירוע. עבורי זאת 'טבילת אש' ראשונה בנושא ואני רגוע שהכל מנוהל ומתנהל על הצד הטוב ביותר, כאשר רווחת הקהילה, ביטחונה וחיזוק החוסן, עומדים לנגד עיניהם. אני מתפעם בכל יום מחדש מהחוזקות בהן הקהילה ניחנה, זה לא דבר מובן מאליו.

בהזדמנות זו, אני חוזר ומבקש מכולם שוב - להישמע להנחיות פיקוד העורף וצח"י, אלו הן הנחיות מצילות חיים.

בעת כתיבת שורות אלו, אנו נמצאים עדיין בעיצומם של המאורעות. רבים מחברי הקהילה ייצאו מהקיבוץ בימים הקרובים בע"ה לפעילויות הפגה. אנו זוכים לגילויי הזדהות ותמיכה מקהילות רבות מכל רחבי הארץ. חשוב שנצל את האהדה לה אנו זוכים לטובת הקהילה.

לקראת סוף השבוע והשבת ייצאו עדכונים להתנהלות בקיבוץ לנשאים, הנכם מוזמנים לעקוב אחריהם.

בינתיים, לאור המצב וחוסר הפניות הפיזית, המנטלית והרגשית של החברים, ומתוך רצון למצות תהליכים בצורה שקופה ואמיתית, אנו **דוחים את האסיפה שתוכננה ליום ג' ה-25/5/21** בנושא אישור הסדר הקליטה החדש, למועד אחר שיתואם ברגע שנחזור לשגרה. מובן שגם פרק הזמן להגשת ההסתייגויות יוארך בהתאם על מנת לאפשר למעוניינים להגיב.

לעניין הבקשה להביא את נושא מניין עדות המזרח להכרעה באסיפה, איני רוצה להיכנס לוויכוח ההלכתי, וודאי שישנם טיעונים לכאן ולכאן. ברצוני להדגיש שהסוגיה הינה חברתית ונוגעת לכלל חברי האגודה. המהלך נידון והוחלט בהנהלת האגודה בעזרתו של צוות ייחודי שהוקם לטובת נושא זה. כל הקולות שבאו לידי ביטוי, הן בשיחות והן מעל דפי העלון, היו לנגד מקבלי ההחלטה.

נפלה בחלקי הזכות לקדם את נושא מניין עדות המזרח ולהביאו לכדי למימוש (שנדחה לצערי עקב המצב). לדעתי, זו זכות גדולה לקהילה לאפשר ביטוי למגוון הקולות שבתוכה.

אני חוזר ומבקש מכולם לשמור על עצמכם ומשפחותיכם.

שתהיה לנו ולכל תושבי האזור שבת שקטה ורגועה ובע"ה נתפלל לחזרה לשגרה ברוכה בקרוב.

אמיכל ופני אחיטוב, ברכות להולדת הנכדה

אילנה

בת זכרון ואס"ף אחיטוב

איחולים ולחנות ולנחת-קהילת סעד

חַמֵּשׁ רֵאשׁוֹן בְּקִיבוֹץ

סבתא יוכבד גולד, לבית נויבירט, גדלה בברלין, וב-1936 לקראת פתיחת האולימפיאדה ביקש ממנה קצין ס.ס. להגיש להיטלר ימי"ש פרחים כי היא נראתה ארית, אך היא ברחה בפחד.

לפני מלחמת העולם השנייה זכתה לעלות לארץ ולהקים, תוך סכנה ומלחמה, את קיבוץ סעד ואת משפחתה, עם סבא שמואל, שהיה אז אחראי הביטחון. סבתא יוכבד איבדה בדרך הארוכה של חייה את סבא שמואל, את בתה יעל, את נכדה הבכור שמוליק, את חתנה אחי ואת נכדתה שרה. אך היא המשיכה בנחישות לבנות את ארץ ישראל והקיבוץ.

בצל האזעקות וירי הפגזים בקיבוץ כפר עזה, חגגה סבתא יוכבד שלנו ברית לחמ"ש ונקרא שמו בישראל - יְהִלִי. ועל כך אומר משורר תהלים - במזמור שנוהגים לשיר במשפחתה בשמחות - וראה בנים לבניך שלום על ישראל.

מִלֵּף טוֹב מֵאֲחֵיכֶם אֲרֵבֶצֶת הַדּוֹרוֹת לֵב סִבְתָא

רב-רב-סבתא יוכבד גולד, רב-סבא חנן קסלר, סבא אלון קסלר, אמא שחר יובל, וחמ"ש יְהִלִי